

МИ ЖИВЕМО ТАК, ЯК ЗАПОВІВ ІЛЛІЧ

Пролетарі всіх країн, єднитесь!

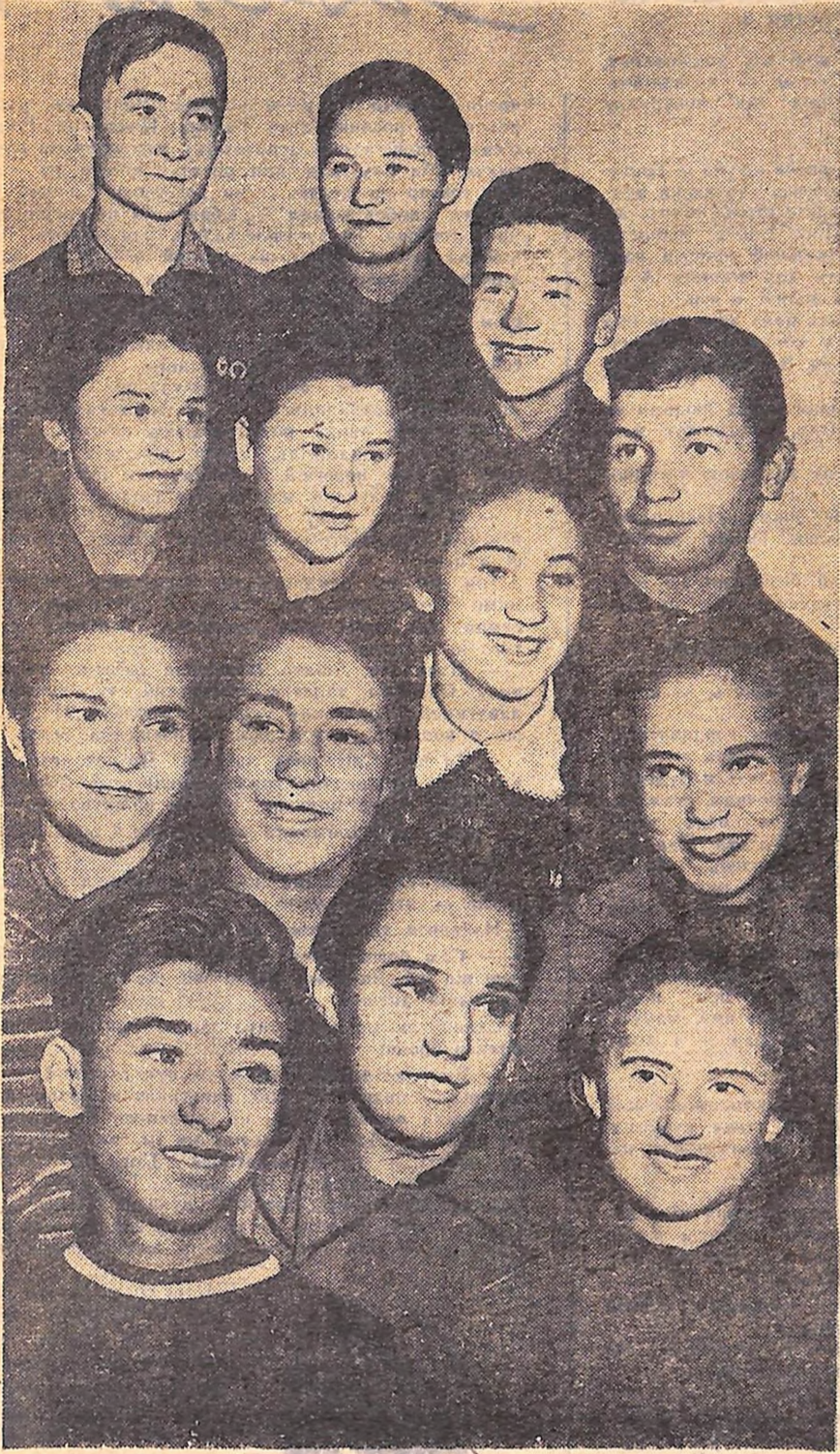
МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання V
№ 150 (501)

П'ятниця, 15 грудня 1961 р.

Ціна 2 коп.

Ось вони, озернята з Хмельівської середньої школи № 1, які в цьому році на площі 10 гектарів одержали по 84,1 центнера кукурудзи в зерні при зобов'язанні 65 і на площі 20 гектарів — по 55,8 центнера при зобов'язанні 50.

На знімку (в першому ряду зліва направо): бригадир учнівської виробничої бригади Євген СУШКО, члени бригади Наталія КЛИМЕНКО і Марія СИННИЦЬКА; в другому ряду: Валентина ГОРДІЄНКО; Юлія ПІЛЕНЦЬКА, Зінаїда АЗІМОВА, Валентина АЛЕНКО; в третьому ряду: Любова ВАЩУК, Нея ЛОБУРЕНКО, Микола РУБАН, Микола СОПІЛКО; в четвертому ряду: Михайло ГИРБА і Люба ГИРБА.

Фотомонтаж В. КОВПАКА.

ВЕЛИКА РОЗМОВА ПРО КУКУРУДЗУ

12 грудня в Кіровограді відбулася обласна нарада передовиків сільського господарства. З доповіддю про підсумки роботи хліборобів області в 1961 році і заходи по вирощуванню високого врожаю і дальше піднесення продуктивності громадського тваринництва

просапних культур. Досвідом вирощування сільськогосподарських культур, зокрема кукурудзи, без застосування ручної праці поділилася дівчи Герой Соціалістичної Праці О. В. Гіталов. Її бригаду в нинішньому році одержала на кожному з 429 гектарів по 75 центнерів зерна кукурудзи. Собівартість центнера зерна становить лише 42 копійки, а на кожен гектар кукурудзи тут затрачено лише 40 годин і 45 хвилин замість 220 годин при застосуванні ручної праці.

Учасники наради з великим піднесенням прийняли зобов'язання хліборобів області на 1962 рік і звернення до всіх кукурудзоводів області.

Хліборобам Хмельівського району, колгоспу «Україна» Гайворонського району і тракторній бригаді колгоспу імені ХХ з'їзду КПСР Новоукраїнського району вручено Перехідні Червоні прапори. Почесними грамотами й цінними подарунками нагороджено велику групу передовиків сільського господарства.

Учасники наради прийняли вітальні листи ЦК КПСР і ЦК КП України.

Щасливої дороги!

Голова Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнев 14 грудня на літаку «ІЛ-18» відбув з Москви в Індію. Л. І. Брежнев вилетів у Делі з державним візитом на запрошення президента Індії д-ра Раджендра Пراسада.

НАРАДА ПРАЦІВНИКІВ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА НЕЧОРНОЗЕМНОЇ ЗОНИ РРФСР ЗАКІНЧИЛАСЬ.

МОСКВА, 14. (ТАРС). Сьогодні закінчилась нарада працівників сільського господарства нечорноземної зони Російської Федерації, яка тривала три дні в Палаці спорту Центрального стадіону імені В. І. Леніна. З великою яскравою промовою на нараді виступив зустрінутий пажками оплесками Перший секретар ЦК КПСР, Голова Ради Міністрів СРСР товариш М. С. Хрушов.

Учасники наради прийняли звернення до всіх працівників сільського господарства зони.

Одностайно прийнято лист Центральному Комітетові КПСР.

Дорогі подруги!

1961 рік для юнаків і дівчат, для всього радянського народу був знаменний великими подіями. XXII з'їзд Комуністичної партії Радянського Союзу прийняв нову Програму КПСР, яка яскравим світлом осяяла нам широкий шлях до комунізму. В цьому величому документі нашої епохи партія урочисто проголосила: «Нинішнє покоління радянських людей житиме при комунізмі!»

Перед нами, трудівниками сільського господарства, партія ставить завдання значно збільшити виробництво зерна, м'яса, молока та іншої продукції. Розумом і серцем ми відчуваємо, що досягти цього можна завдяки всемірному підвищенню продуктивності праці, впровадженню і найраціональнішому використанню техніки, різкому зниженню затрат на виробництво одиниці продукції. Нам, молодим механізаторам, взірцем у цьому служать тракторні бригади двічі Героя Соціалістичної Праці О. В. Гіталова, Героя Соціалістичної Праці О. О. Колодйчука, В. П. Мельниченка.

У нашій країні, де жінка стала повноправним господарем своєї долі, назавжди знищено такий пережиток минулого, як поділ праці на чоловічу і жіночу. Тисячі, сотні тисяч наших жінок стали вмілими керівниками підприємств і установ, видатними вченими, льотчицями, механізаторами. За самовідданий труд багато з них стали героями праці, удостоєні високих урядових нагород.

Ось і ми, полюбовивши всією душею техніку, навчилися водити трактори, з року в рік добиваємося багатих урожаїв. Ланкова механізованої ланки колгоспу імені ХХ з'їзду КПСР Олександра Корінецька, наприклад, яка за доблесну працю нагороджена орденом Трудового Червоного Прапора, в цьому році виростила по 47,8 центнера кукурудзи на кожному з 171 гектара. Олена Шебельська, трактористка бурякорадгоспу Сальківського цукрокомбінату Гайворонського району, успішно поєднує бездоганну працю на ланках з відмінним навчанням в Українській сільськогосподарській академії.

Серед тисяч молодих хліборобів і тваринників орденосної Кіровоградщини трудиться багато наших подруг. Чимало з них стали чудовими майстрами своєї справи — кукурудзводами, доярками, свинарками. Але ми, дівчата-механізатори, бачимо, що вони ще не в повну міру віддають свої сили і знання справі дальшого збільшення виробництва сільськогосподарської продукції, і, зокрема, здешевлення її собівартості. І це тільки тому, що їм не вистачає одного — знання техніки. Отже, наша порада вам, до вас наш заклик буде такий: сідайте, дівчата, на трактор!

До всіх дівчат — кукурудзководів, тваринників, садоводів, випускників середніх шкіл Кіровоградщини

Нам'ятайте, що, як вказувалося на XII пленумі ЦК ВЛКСМ, 1962 рік повинен стати роком масового походу всіх комсомольців і молоді за комплексну механізацію вирощування кукурудзи. Девіз цього походу: «Кожний молодий кукурудзовод — механізатор».

Та й наш земляк Олександр Васильович Гіталов закликав усіх механізаторів області: «Давайте вирощувати кукурудзу без затрат ручної праці!» Цілком правильні слова! Чи ж не пора вам, дорогі подруги, здати в музей сапки? Час! У нас вистачає механізмів, щоб виключити за допомогою техніки вирощування кукурудзи, цукрові буряки, проводити всі роботи на тваринниць-

ких фермах, в садах і виноградниках.

Кому, як не нам, молодим, енергійним, ініціативним, з усією пристрасною перетворювати в життя Програму КПСР, яка проголошує: «Основою підвищення продуктивності сільськогосподарської праці будуть дальша механізація сільського господарства, застосування комплексної механізації і використання засобів автоматизації, впровадження систем машин з високими техніко-економічними показниками, що відповідатимуть умовам кожної зони».

То ж давайте сідайте за керма тракторів! Нам під силу такі колісні машини, як «ДТ-14», «ДТ-24», «Беларусь» та інші, які найбільш придатні не тільки для вирощування просапних, а й для виконання різних робіт на тваринницьких фермах, в садах і виноградниках. Вдумайтеся лише наскільки все це полегшить нашу працю, принесе користь суспільству, вивільнить багато часу для навчання і дозвілля.

На початку 1962 року розпочнеться новий прийом в училища механізації сільського господарства. То ж давайте зробимо так, щоб цей прийом був виключно наш, дівчачий. Набути знання можна також шляхом створення короткотермінових курсів при відділеннях «Сільгосптехніки», технічних гуртків при тракторних бригадах і середніх школах. Думаємо, що обласні і районні партійні, радянські і комсомольські організації, правління колгоспів підуть нам, дівчатам, в цій справі назустріч і подадуть всебічну підтримку.

Примножимо ж ряди механізаторів, піднесемо культуру землеробства, забезпечимо Вітчизну достатком високоякісної і дешевої сільськогосподарської продукції!

Олександра КОРІНЕЦЬКА — трактористка колгоспу імені ХХ з'їзду КПСР Бобринецького району.

Олена ШАБЕЛЬСЬКА — трактористка бурякорадгоспу Сальківського цукрокомбінату Гайворонського району.

Ольга ЧУБЕНКО — трактористка радгоспу «Третій вирішальний» Новгородківського району.

Ліда ЛАБІНСЬКА — трактористка колгоспу імені Орджонікідзе Устнівського району.

Ліда КРАВЕЦЬ — механік колгоспу імені Калініна Ульяновського району.

В колгоспах і радгоспах все більше буде кваліфікованих працівників, що володітимуть новою технікою і матимуть спеціальну сільськогосподарську підготовку. Велике значення має дбайливе ставлення до сільськогосподарських машин, їх високопродуктивне використання.

(З Програми Комуністичної партії Радянського Союзу).

СИДЖУ біля вікна і спостерігаю як сутеніє над селом. Ще рано, але сонце вже побрело у свої покої, бо зимовий день велими короткий.

На вулиці тиша, а в хаті мати грюкають на плиті казанами — готують вечерю.

На підвіконні підручник з алгебри, та читати його немає зараз бажання. Прохурчала під вікном машина, халапучи премолями, мов долонями, темніть. Я підходжу до люстра. На мене з цікавістю зорять сірі очі, а піс кирпатий-кирпатий. Ну, ні краплини немає в мені оригінального. Я зітхаю.

— Мамо?

— Що, доню?

— Чи гадаєте, керувати я зможу?

Мати здивовано бгють рушника, яким витирають посуд.

— Що це тобі верзеться? Сімнадцять років лишень, а вона про якесь керівництво торочить.

— А що б ви думали — я бойова!

А сама, на всякий випадок, відступаю на пару кроків, щоб, бува, не перепало через плечі рушником.

— Аякже, бойова. Тільки до ліньок. Ану берись за уроки!

— А ви не кричіть. Я вже вийшла з дитячого віку...

Рипнули сіпешні двері.

— Ось про це батькові скажеш, — з іронією в голосі радить мати.

Я одразу змовкаю. Мов набрала води в рот. Тата трохи побуює. Він вміє завжди так повернути будь-яку суперечку, що мені ніяково за себе.

Разом з татом переступив поріг хмарний клубок. Видно, люта холоднеча надворі.

— Ну, що там, мати, приготувала сьогодні? Згоднів, наче ви не їв.

Мовчки всідаємось за стіл. «На перше я їм піднесу таке блюдо... — Усміхаюсь про себе — Найсмачніше...»

Проте мати вже ставлять на стіл перше — борщ. Миски парують вулканами.

«А що, як я зіпсую всім апетит? — неприємно кольнув мене ляк. — Ні, краще залишу на закуску. Спершу поїмо».

Тато, посмакувавши кілька ложок борщу, порушує мовчанку:

— Гарна погода чині стоїть. Якби подовше втрималась, то весь перегній встигнемо вивезти на поле.

Мати скопа невдоволено зиркають на тата:

— Культурно поведиш би себе за столом.

— Що ж тут такого? Перегній — це хліб наш. Я ж кажу — не зрадить погода, змастимо щедро ґрунт перегноем — дивись, врожай пощедришає. За ним трудодень поговніє.

Я звикла цієї зими до подібних розмов. Тато заміщає голову колгоспу, цілісними днями метляється по бригадах. В сім'ї йому змога розраїти свої невтішні думки про справу артілії. А вони не блискуючі. Колгосп наш розташований коло залізничної станції, де є підприємства. Чимало односельчан волюють працювати там. Отож, і молоді в колгоспі — на пальцях перелічує. Закінчують школу і йдуть у робітники, до батьків. Не мають бажання заробляти в артільному господарстві куші трудодні. А звідки ж воно, оте господарство, стане можливим, коли робочої сили бракує? Отак і створилося замкнене коло.

Втікачів тато зве «стрибунцями». Вони за лег-

шим хлібом гоняться. А татові тяжко — він одвіт тримає за колгосп, вболіває дуже.

Я їм і міркую про те, що комунізм будувати у нашому селі нелегко.

— Як твої успіхи, доню? — запитує мене тато.

— Добре, — мимохідь відповідаю я.

— Бригаду укомплектували?

Це він про школу. Шоки мені від хвалювання, мов заливається кавуновим соком — червоніють.

— Аякже. Двадцять гектарів під кукурудзу проситимемо у вас.

Тато задоволений.

— Дамо, мої любі, дамо. Корисна штука ці бригада. У парі з науками хліборобська закваска здобувається. Може, тоді й не будете стрибуцями, до матері-землі горнутиметесь. Ціну хлібові пізнаєте. Пізнаєте, що і в колгоспі безмежний простір навченим мозком можна ворушити для користі. А то все гадаєте — ставка тут на волячі м'язи.

Тато ще довго прямо батожить мене доказами про перспективу для випускників у колгоспі, розтлумачує канони трудового виховання. Все це мені давно відомо.

— Ти гляди працой, щоб сором перед людьми не пік, — відсунувши вбік тарілку, погрожує мені пальцем тато.

— Коли хочете знати — мене ланковою настановили, — залпом випаляю я.

Тато приголомшений, кліпає очима. Неквапливо дістає з кишені цигарки, запалює. Поволі видобуває слова:

— Ланкова, значить... Радий безмежно за тебе, дочко. Тримай, неси це вшанування високо, як знамено...

Я шаслива чути шире татове напучування.

У шибку гучно стукають.

— Це мені. Мабуть, у контору кличуть, — встає тато.

— На цей раз мені, — прихизуючи гордовитість, кажу. — Збираються у школі члени ланки — складемо план польових робіт, — вимовляю я буденно, немов бригадир принаймні з десятирічним стажем.

АДВОРІ на мене чекає цокотуха Катька Павлова. Йдемо. Морозець терпкістю лиже наші шоки.

— Ой, Людко, вечір який...

Я знаю, що зараз Каті стане читати вірші Блока і Маяковського про палке кохання. Читатиме, мабуть, в тисячний раз — і тому нудно.

— Прийми язика, Катько!

Так от, я повертаюсь думками до комсомольських зборів. На них вирішили створити ланку кукурудзозовідів з десятикласників. Хтось запропонував мене на ланкову, і всі підтримали.

Вячеслав Гайдачук теж підтримав.

— Людмила Петровенко — кандидатура підходить. Батько її в керівниках ходить, гарантія повна на те, що для дочки не поскупиться. Виникне яка потреба, — подасть руку солідарності.

На Вячеслава всі зашккали і обурилися з його патякання. А я ледве не заплакала.

— Не хочу, щоб мене pestили Я труднощів це злякаюсь. Але ланковою бути відмовляюсь.

Мене вмовляли. Та це не впливало.

— Чого там навколишкі перед нею ставати. Строгача по комсомольській лінії вліпимо і тут же розжалуємо в рядові, — скипів гнівом Толя Кудренко. Це на мене одразу вплинуло.

...Коли ми прийшли, в класі вже зібрались всі

— Ганно Петрівно, пояснить, будь ласка...

— Розкажіть, як працює оцей механізм...

Скільки подібних запитань чує шолня Г. П. Волотовська, викладач виробничого навчання Протопівської середньої школи Олександрівського району. Її вихованці визають сільськогосподарську техніку в тракторній бригаді колгоспу імені Леніна.

Ось і зараз Ганну Петрівну (ліворуч) обступили учні 9-го класу Дмитро АРТЕМЕНКО, Ліда ПОНОМАРЕНКО, Валентина ЗІНЧЕНКО. Сьогодні по плану — вивчення будови диска сідалки.

Фото В. КОВПАКА.

РАДІСТЬ ПРИЙШЛА В КЛАС

ЗА вікнами вітер сердито жбурляв сухий сніг, мороз вправно сивав візерунки на шибках. А в приміщенні Панчівської восьмирічної школи було привітно, тепло. Декому з піонерів вже й жарко стало — питання ж вирішується неабияке, про «королеву полів» йде мова. Найбільше гарячкували семикласники Тамара Заплавня, Галина і Катерина Ботнарєнки, Анатолій Декусара.

— Якщо у нас немає виробничої бригади, то хіба ми не можемо вирощувати кукурудзу? — доводила Марія Жовта.

— Вірно, вірно каже! — перебиваючи один одного, загомоніли всі разом. — Хай нам правління колгоспу виділить площу під кукурудзу. Сьогодні якраз розподіляють.

Другого дня рада піонерської дружини імені Олега Кошового на чолі з головою Раїсою Урсаленко вийшла в поле. Там піонерів привітно зустріли бригадир п'ятої бригади Іван Бринза і агроном Антоніна Березовська.

— Значить, теж кукурудзу вирощувати хочете? — Добру справу надумали. Скільки ж вам гектарів виділили? — звернулася до них агроном.

— Десять!

— Кажуть, виробничу бригаду Панчівської середньої школи пообіцяла виростити по 80 центнерів з гектара. А ми? — запитає шестикласник Василь Шарпар.

— Е-е, так вони ж старшокласники, — зауважив Микола Смадич.

— От що зробимо, — сказала Раїса Урсаленко. — Завтра скличемо піонерський збір, спільно й порадимося.

Збір вирішив: оскільки ще немає досвіду, взяти зобов'язання виростити по 60 центнерів качанистої з гектара.

Тепер діти зовсім втрапили спокій. Як тільки кіпчались уроки, поспішали в бригаду, де на них чекав трактор чи машина, виділені для вивезення перегною. Важкувато було. Та бажання будь-що дотримати слова додавало сил. По 15 тонн перегною вивезли вони на кожен гектар.

Пролетіла зима. Настала весна-красна. Запарувала земля. Вийшли в поле трактори. Нарешті дійшла черга й до піонерських гектарів. До агрегату комсомольця Анатолія Яценка були призначені Віктор Чегут, Галина Смадич, Микола Коник, Олена Цуркан.

Тракторист підбадьорював піонерів:

— Я вам такі квадрати зроблю, як у зошиті з арифметики. Любо буде глянути.

І дійсно, кукурудза зійшла, мов під лійку. Спо-

чатку тягнулася до сонця вузенькими листочками, а потім і лісом зашуміла. Зайдеш в рядок — неба не видно. З кожним днем все повніше наливалось зерно.

Прийшла осінь золота. З піснєю вирушили на плантацію піонери восьмирічної школи — хто з мішком, хто з відром чи корзиною. Працювали завзято, щоб не відстати від тих, хто виривав вперед. І чим менше залишалося незібраного поля, тим більше розмов було: «Скільки-то з гектара буде?»

Одного вечора, коли вже вся кукурудза з ділянки була перевезена на тік і відсортована, поздоровити школярів з перемогою прийшли керівники колгоспу імені Куйбишева.

— Молодці піонери! — сказав голова правління Микола Миколайович Вижул. — По шістдесят чотирь центнерів з гектара дала ваша «королева». За це велике спасибі!

Радість охопила кожного юного кукурудзозвода. Пригадалось й те, як важко доводилось, як і в мороз, і в осінню мряку трудилися, щоб виростила буйноліста.

Приймай же тепер, Батьківщино, шістсот сорок піонерських центнерів.

І. БАНТИШ,
директор Панчівської восьмирічної школи.
Новоміргородський район.

Денно

члени Бригади — вісім чоловік. Викладач землеробства і рослинництва Галина Панасівна Григор'єва розповіла про агротехніку вирощування кукурудзи. Ми намітили для початку внести на кожний гектар по десять тонн перегною. Спільно виробили і зобов'язання — зібрати 60 центнерів зерна з гектара. Та загальмувались наші плани, коли зайшла мова про механізований обробіток. Адже дівчата не вміють водити трактора.

— До сівби навчимося, — спокійно, наче між іншим, кинула Катя.

— Можна спробувати, — погодилась я. А про себе подумала: «Там видно буде».

Розходились по домівках збуджені. Тільки невпевненість закрадалась: чи здолаємо намічене?

Наступного ранку розпочинались канікули. Як і домовились заздалегідь, стали вивозити на відведену ділянку перегній. Спочатку все було гаразд, та раптом бригадир машину і підводу зашкочував.

— В першу чергу колгосп повинен бути забезпечений транспортом. Одержите пізніше, — сповістив нам.

Три дні ми байдикували. Вмовляння пролітали мимо бригадирів вух. Сиджу я вдома сумна-пресумна, біль серце крає. Сестричка Світланка ні з того ні з сього:

— Дурна ти, Людко. Вигідніше добитись на врачиху. Одягнеш халатик чистенький, як сніжок, і даватимеш хвореньким уколи і пілюльки. Це не те, що в колгоспі, наче курка, длубаєшся в землі.

— Ти що, Світланко, здуріла? Другокласниця, а вже десь наловила гнилої міщанської філософії. Я знайду зараз пілюлю, аби ти вилікувалась.

І біль і гнів доймають мене — ще й вона досаждє.

Шморгнула Світлана носом, приишкла, а мати вчули — втішати мене.

Наївився тато, вона до нього:

— Сам благословив дочку, а тепер і увагу вернеш від неї. Який же ти батько, що не зичиш добра рідній дитині?

Схлинули мати. А тато запалив цигарку, склав до купи брови:

— Бачу, не добрала ти, мати, суті головної. Сама знаєш — прагнемо, щоб випускникам праця колгоспівська любовою стала, не цураємось їх ентузіазму і запалу. Але чи можемо ми їм, як збалансованому дитяти — ласий шматочок. Поки що бракує колгоспному гаражеві транспорту. Тій, що є, на важливіших роботах використовували. Одначе даю слово — поле шкільне не голодуватиме на добрива. Допоможемо. Ну досить, досить вологу розбризкувати...

ЯГЛИ ми спати. А сон, наче десь заблудився, обминає мене. У пам'яті відсвіжувалось дитинство...

Тато згріб мене з ліжка разом з коздрю. Розцілював. Я не хочу прокидатись, сон лащить до мене зрадливо. Вперто бобраюсь у цупких татових обіймах. Він сміється.

— Здоровлю, доню, з днем народження.

Я розтулюю повіки.

— Ось і подарунок тобі, — тато вказує на купу книг, що лежить на лаві. Наступного року я маю йти в перший клас.

— А навіщо дарують, тату? — запитую.

— На добру згадку, доню. Красиві дарунки кличуть і красиву мрію.

— В мене ж вона є.

— Невже?

— Є. Я хочу плекати пшеничку-яровичку, збирати золоті колосочки, пекти з зерняток смачненькі печива і пригощати всіх, всіх...

— Вірна мрія, доню. Широкі у неї крила, лише вчись...

Я змалку увірувала, що буду вченою агрономшею. Винен тато, бо весь час говорив мені: рости ти хліб — найпрекрасніше заняття. Від свого увіру-

Добрий день

вання не відступила і не відступлю. Але лиха боязнь прискіпується до мене, і стає страшно.

Заснула я, коли за вікном тріпотів-засвічувався досвіток.

Таткова обіцянка справдилася — нам дали машину. Поки сніг сплив, вивезли 120 тонн перегною — позначилася затримка. Все ж настрої пішов на краше.

ІЖАТЬ вдалину чорні гриви оранки. Я підняла масну грудку. Вона парує ніжним і смачним пахом, паморочить голову.

Толя Черниш розвернув трактора і неквапно посунув у загінку. Свято розпливлось на обличчі Володі Павлюченка. Він наглядає за сівалкою. Поплив агрегат, загортаючи у горивами.

Дивись же, щоб не навихлясив, — гукаю я Толі.

Він бадьоро поправив кашкета.

Буде поле розквдратоване — перший клас. Зійдуть сходи, прихось задачі з алгебри рішати.

Жартун цей Толя.

Дружні зусилля хлопців віддячилися — одинадцятого травня відсялись. Боронували і культивували ми з Катєю. Все-таки навчилися трактором управляти. А часу в час — ніколи вгору глянути.

Екзамени склали успішно. На випускному вечорі я виступила. Говорила про те, що ми, молодь, — міцна сила. Навела відому цитату навіть: «Комунізм — це молодість світу, будувати його молодим».

ДОВРЕ! — СКАЖУТЬ СТАРШІ

Найвищий урожай качанистої виростили члени учнівської бригади Хмельницької середньої школи, бригадиром якої — Євген Сушко. Вони зобов'язувалися виростити по 65 центнерів з гектара, а одержали більше як по 84 центнери (у зерні) з площі 10 гектарів. З контрольного гектара врожай кукурудзи ще вищий. До того ж і собівартість зерна низька — лише 85 копійок коштує центнер.

З року в рік одержують високі врожаї королеви полів братолюбівські школярі в Долинському районі. В чому секрет юних кукурудзководів? Вони добре застосовують передову агротехніку. Перш за все удобрення. 20 тонн перегною, 2 центнери попелу, 1,5 центнера суперфосфату — хіба це мало на кожний гектар? І ось результати: гектар посіву видав майже по 70 центнерів кукурудзи в зерні. Хороші показники!

Ланка буряководів учнівської виробничої бригади Синьківської середньої школи Ульяновського району, застосовуючи передові прийоми агротехніки і великий досвід знатної ланкової Героя Соціалістичної Праці П. Громійчук, одержала в цьому році 556 центнерів коренів з гектара. І це тоді, як у місцевому колгоспі зібрано по 220

центнерів буряків. От що значить хороша наука відомого на всю країну буряководів! Та й праці, безумовно, довелося прикласти чимало.

Полюбили механізацію, не мислять своєї роботи без найповнішого застосування сільськогосподарських машин члени учнівської виробничої бригади Долинської середньої школи. Тут шкільним трактором посіяли і обробили в цьому році 25 гектарів кукурудзи, 10 гектарів проса, 15 гектарів трав'яної суміші. Переважну більшість сільськогосподарських робіт тут було виконано за допомогою машин.

«Виростимо для колгоспу 10 тисяч голів молодняк птиці і 3 тисячі кролів!» — дали слово на початку року члени учнівської бригади Піщанобродської середньої школи № 2 Новоукраїнського району. Діти об'їздили при школі хорошу птахоферму з внутрішнім опаленням і вигулом для курчат, власноручно виготовили поїлки, годівниці тощо. Побудували також кролеферму. До цієї роботи залучили не тільки старшокласників, а й учнів 5—8 класів, що дало можливість раціонально встановити чергування на фермах.

Зобов'язання виконані з честю! В колгосп передано 11 тисяч курчат і 4300 кролів.

РАПОРТ БРИГАД УЧНІВСЬКИХ

Силами членів учнівських виробничих бригад в цьому році вирощено: кукурудзи в зерні — 208250 центнерів з площі 3500 гектарів, в середньому по 59,5 центнера з гектара; цукрових буряків — 45360 центнерів з площі 180 гектарів, в середньому по 252 центнера з гектара; соняшника — 13124 центнерів з площі 680 гектарів; озимої пшениці — 17940 центнерів з площі 650 гектарів. Ланки тваринників в учнівських бригадах виростили: 113 тисяч кролів; 76 тисяч голів птиці; 200 голів свиней; до 1000 кілограмів коконів тутового шовкопряда.

А наприкінці заявила, що вбачаю своє покликання в хліборобстві, а навчання буду обов'язково продовжувати заочно. Закликала випускників наслідувати моє рішення.

Всі уважно вислухали і довго аплодували. Я зраділа — є, отже, згода з боку однокласників.

Тепер, коли в нас були атестати зрілості, вся наша турботливість переключалася на кукурудзу. А гайок широколистяних соками наливавася, зростає. Потім викинув догори султани, наче факели. Почали ми заплінення ручним способом. Наше велике спасибі Федорові Яковичу Косянчуку. Це він так порадив. Вийшли ми в поле раненько по росі. Вітерець ледь-ледь подихає, — а наша «королева» веде задумливу шепотливу мову. Рожевий окрас сонця прорізався з-за обрію, — і бризнули навкруги промені, золотую усмішкою сповіщаючи про красень-день. До обіду ми чималу площу впорали. Присіли на хвилиночку перепочити.

Коли чуємо — голоси. Це випускники прийшли оглянути нашу «королеву». Стоять захоплені. Грає зеленошумом кукурудза. Хвилі полем бродять. Люба Скальо тут.

Значить, рахівниця вабить тебе, Любо? — питаємо.

Мовчить Люба, похнюпилася.

Ех ти... — випалив Льюня Хоменко. — Сюди клац, туди клац — музика, да? Сюди дзбет, туди кредит — романтично, да?

Батьки не дозаяляють з вами, — прошепотіла Люба.

З пластинку ти зліплена. І не бійся, не збираюсь тебе приручати до Богданівки. І Льюня махнув досадливо рукою. Мовчить Люба, похнюпилася.

Та не тільки це гнітить нас. Чкурнула з гурту і Лариса Жеребцова. Вчилось добре і запевняла, що вступить до медичного училища. По конкурсу не пройшла. Та не повернулася у колгосп, подалася у Хірівку на меблевий комбінат. Наче жалких тенет, злякалася землі.

Схаменись, Ларисо.

Схаменись, Любо.

Не благаємо — порада наша.

Грає зеленошумом кукурудза. Бродять полем хвилі.

Не стямилась ми, як стебла широколистяної качанам обіклялися. І так же непомітно затужавило в них зерно. Почали збирання врожаю. Мене несподівано викликали в Знамянку на нараду. Переживаючи, поїхала. Увечері подзвонила в колгосп. Хорошу звістку одержала. По приблизних підрахунках по 75 центнерів зерна вродило на кожному гектарі.

На нараді попросили мене поділитися досвідом. Стала я за трибуну, а сама не можу пригадати, який же в мене досвід.

Ви про агротехніку... — підсобив хтось з президентів.

Та як не силкувалася, а про агротехніку не знала що казати — вмить вивітрилось все з голови. «Якби-то на поле перенести цю нараду», — подумала я. Та й розповіла про своїх друзів, учителів. Про рвучких до праці Льюню Хоменка, Василю Кучеряво, Володю Соболя, Толю Черниша, Володю Павлюченка, Толю Кудренка. Про класного керівника Валентину Степанівну Коршукову, директора школи Івана Гуровича Ткаченка, головного агронома артілі Петра Максимовича Чередниченка, про всіх, хто нас вчив, насажував добрим словом. Сказала і про те, що на 1962 рік візьмемо двадцятип'ятигектарну ділянку і виростимо по 80 центнерів зерна качанистої на гектарі...

ІЗНЯ осінь, що недбайливо господарка. Заволочила сийний просинець сірим лахматтям хмар, і ось уже кілька днів топчуться тонконогі дощі, роз'юшують ґрунт.

Я відриваю листочок схудлого календаря. Хто ж тебе відає, що навіть в пору грудневу не налаштувалася цьогорічна зима. А може розгубила десь у дорозі своє білотканне вбрання. І соромно їй пекти морозом розхристану землю.

Накидаю на плечі пальто, виходжу на вулицю. Грязюка плямає під ногами. Вибрела край села — далі в'ється розбитий путівець. Пустяки сюди трактора — застрягне.

Людмило, ти? Я обертаюсь. — Доброго дня, — привітався Толя Кудренко. — Давно прибула? — Позавчора. — Сподобалась Москва? — Не бачила я, Толю, нічого чудовішого.

Докладно, все як є, розповідаю про Всесоюзну виставку досягнень народного господарства, куди мене командировували колгосп.

Толі кортить почути і про метро, про все, все, що бачила в зореносній столиці.

Між іншим, качани, вирощені Євгенією Долинкою — це щось незвичайне, — кажу я. — По 1020 зернин в кожному.

Ого! — спалахує захопленням Толя.

А в нас тільки до восьмисот, — наче скаржитьсь він.

Нічого, років через два ми Долинючку наздоженем, — запально кажу я.

Як пити дати, — погоджується Толя.

Він проводить мене до хати. По дорозі ми радімо, як організувати роботу, коли випаде сніг, домовляємося завітати до Федора Яковича Косянчука.

ПАТИ лягла пізно. Але сон, наче десь заблудився, обминає мене. У пам'яті відсвіжувалось дитинство... Тато згріб мене разом з ковдрою. Розцілував. Я не хочу прокидатись і вбиваюсь з цупких обіймів. Тато сміється:

Здоровлю, доню, з днем народження. А ось і подарунок тобі.

Тато вказав на купу книг на столі:

Ціла сільськогосподарська академія...

А навіщо дарують, тату? — питаю я.

На добру згадку, доню. Красиві дарунки кличуть красиву мрію.

А в мене вона є.

Є...

Який сьогодні день? — питаю я.

13 грудня 1961 року, — голос у тата врончистий.

Я розтулюю повіки. Та ні, це ж не дитинство. У мене сьогодні справді день народження. Мені минуло вісімнадцять років.

Анатолій ТАРАН, спецкор «Молодого комунара».

с. Богданівка, Колгосп «Родина» Знамянського району.

У ДРУЖБІ З НАУКОЮ

ЯК ВИВОДИТИ гібридне насіння? Чим можна прискорити дозрівання качанів? Скільки економії дає механізація? Багато що цікавить старшокласників. На деякі питання, правда, у підручнику можна знайти відповідь. Але ж набагато цікавіше самому покопатися, поставити дослід, уважно спостерігати за його ходом. Це буде найбільш переконливо.

У нашій виробничій бригаді саме дослідній роботі надається велика увага. Наприклад, юні птаховоди школи зацікавилися темою «Вплив піддослідної біо-вітаміно-40 на ріст і розвиток молодняк птиці». Виділили піддослідну групу — 3500 курчат дводенного віку і почали їх вирощувати, застосовуючи цей препарат. 28 днів тривав експеримент і... перевершив усі сподівання. Курчатка добре розвивалася, швидко росла, не хворіла. Падіж становив лише трохи більше процента при нормі вісім-десять. В той же час у контрольній групі курчат, яким не давали біо-вітамін, падіж був значно більшим, приріст порівняно невеликим, хоч умови утримання і раціон такі ж самі. Хороші дані? Безумовно. І ми запропонували результати досліду на розгляд правління колгоспу імені Леніна. Колгоспники з вдячністю прийняли наші пора-

ди. Нині підживлення молодняк антибіотиками широко впроваджено на птахофермі і свинофермі артілі. За те, що птаховоди виростили для господарства хорошу птицю, їм правління, крім основної, ще й додаткову оплату нарахувало. Особливу подяку колгоспників за заслуги учні В. Скиба, Г. Мишуровська, В. Охрим, О. Савченко, В. Ковпак та інші.

Не менш цікаву мету поставили собі юні овочеводи: вони вирішили перевірити, які сорти помідор найвигідніше вирощувати в наших умовах. В колгоспі імені Леніна до цього року культивували сорти, що мають розкладисту крону, а тому потребують багато ручної праці при обробці. Члени учнівської виробничої бригади під керівництвом колгоспного агронома М. П. Залевського взяли за мету виростити штамбовий сорт помідорів. Найголовніше, що обробку цих рослин можна механізувати, а по якості плодів, витривалості вони не уступають іншим пізньостиглим сортам. І знову — перемога. На наступний рік

нашому сорту відвели чималу площу. Юні пажі королеви полів Ж. Смалець і Л. Мишуровська зацікавилися таким питанням: якщо очистити на стеблині ще зелені качани, чи не досягнуть вони скоріше? Вибрали певну ділянку кукурудзи, зробили дослід. І що ж, дійсно, очищені качани дозріли раніше за інших.

Протягом всієї дослідної роботи ми з великим інтересом спостерігали, вели записи в щоденниках, самі робили висновки. І найважливіше те, що кожний з нас добре розумів громадську значимість проведених дослідів. Праця у виробничій бригаді здружила учнів, сприяла вихованню колективізму, будить у кожного творчу думку. Та й певні навички в рільництві, тваринництві здобули учні. А все це, зрештою, основне у виробничому навчанні.

Р. Г. КОЗИЦНА — вчителька Новоукраїнської середньої школи № 1, керівник виробничого навчання, Л. МИШУРОВСЬКА — бригадир учнівської виробничої бригади, Г. МИШУРОВСЬКА, В. СКИБА — ланкові бригади.

На уроці виробничого навчання в майстерні Ульяновської середньої школи № 1. На знімку: викладач слюсарної справи Марія Юкміна ПОПОВА (прапоруч) пояснює учениці 8 класу Валентині САВЕНКОВІЙ правила роботи на свердлильному верстаті. Фото В. АНДРЕЄВА.

ЩКАВИТИСЬ ЗАПИТАМИ СПОЖИВАЧА

КРАСИВО і зручно одягатися — зрозумілий попит кожної радянської людини. За прикладами не доводиться далеко ходити. В місті Кіровограді в магазині № 34 нам довелося спостерігати таку картину: двоє молодих людей — В. Бойченко і А. Слюсаренко довгий час придивлялись до одягу.

— Покажіть, будь ласка, зимове пальто. Тільки сорок восьмого розміру.

Я. Малахова виконала прохання. Віктор приміряв і розчаровано розвів руками:

— І тканина ніби високоякісна, тільки пошите воно...

В магазині № 86 теж бідаються:

— Хто буде брати отаку продукцію, — скаржиться продавець Л. Дробенко і показує пальто, виготовлене на Кіровоградській швейній фабриці. Виявляється, що воно без петельок і гузіків. А ось...

— Ну й швейники! — зауважує хтось поруч. — Рукава пришиті в різні боки.

— На фабриці чомусь не прислухаються до наших зауважень, — продовжує Л. Дробенко. — Просимо пальто 44—46 розмірів, а нам відповідають: «Такі зараз не виготовляємо. У нас свій план».

Добре, коли фабрика працює ритмічно, по графіку. Але погано те, що цей графік не відповідає запитам споживачів. І хоч Кіровоградська швейна фабрика на хорошому рахунку в Черкаському раднагоспі, в її роботі є ще багато не-

доліків, що відбиваються на якості продукції. Швейники не працюють над розробленням нових фасонів одягу, інколи випускають брак, а промтоварні магазини, які укладають договори з фабрикою, наперекір своїй совісті приймають в магазини неякісні вироби.

Останнім часом швейники стали більше цікавитися запитами споживачів. В магазини навідується інженерно-технічні працівники, прислухаються до замовлень, записаних покупцями в спеціальній книзі. Все це можна тільки вітати. Шкода лише, що фабрика виготовляє пальто масового пошиву і відмовляється від індивідуальних замовлень. А тут безболісно для виробництва можна було б створити спеціальну дільницю, яка б виконувала замовлення окремих споживачів.

Або взяти таке болюче питання: обійдуть всі магазини міста і в жодному з них не побачите жіночих національних костюмів. В цьому Кіровоградці багато відстає від окремих обласних центрів України і Прибалтики, де останнім часом працюють магазини національного одягу. Про розширення торгівлі виробами, що зберігають національний колорит, досить чітко сказано в Програмі КПРС: «Своєчасний випуск товарів відповідно до різноманітних запитів населення, з урахуванням місцевих, національних і

кліматичних умов — обов'язкова вимога до всіх галузей, які виробляють предмети споживання». Така вимога постанала сьогодні і перед швейниками Кіровоградщини. Однак ательє мод та індпошиви міста виготовляють те, що легше і швидше. А споживачам доводиться їздити за придбанням національного одягу в Київ, Львів та інші міста республіки.

З кожним днем зростає добробут радянських людей. Зрозуміло, зростають і запити населення на різні товари широкого споживання. Ось тут Кіровоградським швейникам і треба подумати: чи не створити в обласному центрі на громадських засадах бюро (або комісію) по розробленню і впровадженню у масове виробництво фасонів одягу, які б повніше задовольняли потреби споживачів. Було б добре, щоб таку ініціативу проявили, перш за все, інженерно-технічні працівники швейної фабрики, серед яких немало комсомольців. Багато хорошого в організації і роботі бюро могли б зробити і ательє мод та індпошиви міста.

Одяг з маркою Кіровоградських швейників повинен бути високоякісним, красивим і зручним.

Г. ТОЛОК,
начальник виробничого відділу облісцеспрому, наш позаштатний кореспондент.

(ОГЛЯД ПОВІДОМЛЕНЬ ТАРС)

МИРНИЙ ПЛАН БУДІВНИЦТВА

СЕСІЯ Верховної Ради СРСР, що закінчилася цими днями, привернула до себе великий інтерес за рубежами нашої Батьківщини. Особливий інтерес міжнародної громадськості викликало обговорення державного плану розвитку народного господарства і державного бюджету СРСР на 1962 рік. Зарубіжна преса відзначає велич господарських планів Радянського Союзу, їх глибоко миролюбний характер. Румунська газета «Скитиней» називає новий план розвитку Радянського Союзу «планом мирного будівництва». Польська газета «Дзєнік людзкі» підкреслює, що 1962 рік буде важливим етапом у мирному змаганні СРСР з капіталістичними країнами.

У пресі багатьох країн підкреслюється, що прийнятий державний план мирного будівництва відповідає завданням, висунутим у новій Програмі Комуністичної партії Радянського Союзу.

Японська газета «Томіурі» в статті свого московського кореспондента відзначає, що на сесії Верховної Ради був конкретно обговорений план, спрямований на створення в СРСР матеріально-технічної бази комунізму.

Навіть оглядач «Нью-Йорк таймс» Гаррі Шларц, відомий своїми антирадянськими поглядами, змушений визнати грандіозність планів, розглянутих Верховною Радою. «Основна думка радянського економічного плану і бюджету на 1962 рік, оголошених у Москві, — з тривогою пише він, — полягає в тому, що радянська економіка швидко розвивається». Шларц підкреслює: в той час, як виробництво сталі в США неухильно скорочується, в СРСР воно неухильно зростає.

У статтях і коментаріях, присвячених роботі Верховної Ради СРСР, вказується, що в новому бюджеті ще більше зростають асигнування на підвищення життєвого рівня радянського народу. Так, швейцарська газета «Сюїс» розповідала про те, наскільки збільшилася

виробництво товарів широкого споживання в Радянському Союзі з наступного року порівняно з 1961 роком.

ДИПЛОМАТИЧНА КАРУСЕЛЬ ЗАХОДУ

ОСТАННІМ ЧАСОМ відбулася ціла серія зустрічей між керівниками західних держав. Недавно закінчилися переговори між президентом США Кеннеді і західнонімецьким канцлером Аденауером. Слідом за ними відбулася зустріч прем'єр-міністра Англії Макмиллана з французьким президентом де Голлем. Цими днями Аденауер зробив поїздку в Париж для переговорів з де Голлем. Там же почалися переговори міністрів закордонних справ західних держав.

Усі ці зустрічі західна преса образно називає «дипломатичною каруселлю». Як же мотиви спонукали керівників західних держав розгорнути таку активну діяльність? Судячи з повідомлень іноземної преси, головною темою всіх цих переговорів було питання про Західний Берлін і німецька проблема, а також вироблення «єдиної лінії» Заходу на можливих переговорах між Сходом і Заходом. Відомо, що канцлер Аденауер є впертим противником розв'язання західноберлінського питання в інтересах зміцнення миру і безпеки в центрі Європи. Уперто виступає проти переговорів між Заходом і Сходом по важливих міжнародних проблемах і президент Франції де Голль.

Цілком зрозуміло, що така твердолоба позиція деяких західних державних діячів суперечить інтересам миру. Агресивні кола імперіалістичних держав, заявив М. С. Хрущов на V Всесвітньому конгресі профспілок, проводять політику посилення гонки озброєнь, посилюють «холодну війну».

КИТАЙ ПОВИНЕН ЗАЙНЯТИ СВОЄ ЗАКОННЕ МІСЦЕ В ООН

ПРОТЯГОМ останніх десяти років західні держави зривали обговорення на Генераль-

ній Асамблеї ООН питання про відновлення законних прав Китайської Народної Республіки в ООН. І лише завдяки зусиллям Радянського Союзу та інших соціалістичних країн це питання обговорюється зараз на XVI сесії Генеральної Асамблеї ООН, яка відбувається в Нью-Йорку. Більшість промовців, що виступили, у тому числі представники СРСР, Чехословаччини, Індонезії, Цейлону, Гани, Куби, закликали делегатів Генеральної Асамблеї якнайшвидше розв'язати питання про представництво 650-мільйонного китайського народу в ООН. Питання про відновлення законних прав КНР в ООН, заявив глава радянської делегації В. О. Зорін, має надзвичайно важливе значення за зміцнення миру, за нормалізацію міжнародної обстановки і обстановки в самій ООН.

У поданому на розгляд Генеральної Асамблеї проєкті резолюції радянської делегації передбачається негайне вигнання з усіх органів ООН представників чанкайшістської кліки і надання місця в ООН і всіх її органах представникам уряду КНР.

Делегати ряду країн західного блоку, додержуючись еквіважності США, намагалися перешкодити розв'язанню цього даною назрілого питання. Деякі з них доводять до сміховинного твердження, ніби справжнім представником китайського народу є... Чан Кай-ши. Проте недалекогоглядна політика США та інших країн західного блоку щодо КНР привела на провал. Вже самий факт включення до порядку денного Асамблеї питання про відновлення законних прав Китаю в ООН свідчить про перемогу миролюбних сил. І чим швидше повноважні представники китайського народу займуть своє законне місце в ООН, тим краще і повніше зможе ця міжнародна організація виконувати завдання по зміцненню миру, які стоять перед нею.

Спортивна ХРОНІКА

МАТЧОВІ ЗУСТРІЧІ

Два дні гостювали в Полтаві баскетболісти дитячої спортивної школи Кіровоградського міського відділу народної освіти. Вони провели матчові зустрічі з вихованцями місцевої дитячої спортивної школи.

Кіровоградські юнаки в перший, і в другий день перемогли господарів майданчика (60:48 і 50:43). Наших дівчат спочатку спіткала невдача, вони програли з рахунком — 34:47. Наступного дня кіровоградські баскетболістки вирішили взяти реванш за поразку. Перша половина закінчилась з рахунком — 18:17. Але потім вони втратили ініціативу і програли з рахунком 22:25. Та перед кінцем матчу до них прийшло друге «сидання». І вони взяли реванш над полтавчанами, правда, з мінімальною перевагою — 35:34.

Разом з юними спортсменами в Полтаві перебували чоловіча і жіноча баскетбольні команди Кіровоградського аргентного заводу. Тут нашим землякам довелося скрутіше. Проти них виставили збірні колективи Полтавщини. Гості, особливо чоловіки, виявилися багатьома слабшими своїх суперників. Полтавчани виграли з великою перевагою — 83:36.

Кіровоградські жінки чинили впертий опір більш досвідченому противникові. Невідомо, як закінчився б матч, якби вони вміли краще реалізувати штрафні. А вже 18 кидків по кільцю не досягли мети. Якби хоч половина штрафних була реалізована, то рахунок був би нічийний, бо полтавчаники виграли з розривом у дев'ять очок — 49:40.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

В кінотеатрах МІСТА

Кінотеатр «Сивашець». Для дітей «НАД ТИСОЮ». Початок о 10 год. ранку, 12 і 2 год. дня. «ДАРК-ЛЕ». Початок о 4 год. дня, 6, 8, 10 год. вечора.

Кінотеатр ім. Держинського. Для дітей «ЧОРНОМОРОЧКА». Початок о 10 год. та 11 год. 30 хв. ранку. «МАДЕМУАЗЕЛЬ НІТІШ». Початок о 1 год., 2 год. 40 хв., 4 год. 20 хв. дня, 6 год. 10 хв., 8 год., 9 год. 50 хв. вечора.

Віддати до суду воєнного злочинця Хойзінгера Прес-конференція МЗС СРСР

МОСКВА, 12. (ТАРС). Сьогодні Міністерство закордонних справ СРСР влаштувало в Центральному Будинку літературів прес-конференцію для радянських та іноземних журналістів.

Член колегії і завідуючий відділом преси МЗС СРСР М. О. Харламов ознайомив присутніх із змістом ноти Радянського уряду, що надіслана урядові США і вимагає видачі радянським властям для віддання до суду воєнного злочинця Адольфа Хойзінгера. Член надзвичайної державної комісії по встановленню і розслідуванню злочинів німецько-фашистських загарбників В. С. Гризодубова оголосила повідомлення надзвичайної комісії про тяжкі злочини Хойзінгера проти миру і людськості.

М. О. Харламов відповів на запитання журналістів. Потім кореспонденти ознайомилися з документами, що характеризують злочини Хойзінгера.

ЗИМА ПРИЙШЛА. Фотохуд В. Ковпака.

БЛИЗЬКО ЧИТАЧІ РАДЯТЬ, ПРОПОНУЮТЬ...

Двох місяців тому редакція газети звернулася до своїх найбільш активних юнкорів і позаштатних кореспондентів з проханням провести читачькі конференції по газеті «Молодий комунар». Третього грудня на сторінках газети була вміщена анкета, що теж ставила за мету виявити, які теми мало висвітлювались на сторінках «Молодого комунара», які матеріали опубліковані в газеті протягом року викликали жваві суперечки серед юнаків і дівчат.

Багато слушних зауважень і порад було сказано на конференції читачами міста Новомиргорода. Завідуючий районною бібліотекою І. Бойко відзначив, що газета підняла цілий ряд хороших тем, подала немало матеріалів під рубрикою «Біля карти області». Але вочі друкувалися нерегулярно, а останнім часом зовсім зникли. Мало вмішувалося матеріалів на виховні теми.

Особливо корисними були зауваження старшого інспектора Держбанку О. Бондаренка, працівника райгазети В. Дануци, завідувачого райбібліотек ою І. Бойка та інших. Останній, наприклад, зауважив, що в багатьох номерах газети вмішуються неякісно виготовлені друкарською кліше. Вони нечіткі, інколи важко навіть зрозуміти, що зображено на фото.

В Новомиргородському районі чимало літературів-початківців. При редакції райгазети «Ленінець» працює літературна група. Тому не дивно, що більшість виступів була присвячена аналізу літературних сторінок і добірок, вмішених на сторінках газети. М. Сухов, вчитель Новомиргородської школи-інтернату, говорив, що газета часто друкує поезії молодих. Але інколи вона не об'єктивно підходить до оцінки окре-

мих творів початківців. М. Сухов висловив думку, щоб газета частіше подавала сторінки літературних груп, які працюють при редакціях районних газет.

Жваво пройшла конференція в дорожнській артілі імені Леніна Вільшанського району. Колгоспники С. Зубко, В. Красота, А. Швець, В. Зубко та інші схвально висловились про розділи з нової книги «Дума про людину» члена-кореспондента Академії педагогічних наук РРФСР, директора Павлівської середньої школи Онуфрієвського району В. О. Сухомилинського. Секретар комітету комсомолу артілі В. Зубко радив газеті продовжити публікування матеріалів з історії комсомолу Кіровоградщини.

Про це йшла мова і в радгоспі імені Карла Маркса Долинського району, де на читачьку конференцію зібралось близько 150 чоловік.

Комсомолка Люба Чубан, свинарка з села НовоГомельське Бобринецького району, виступила на конференції, просила передати редакції, щоб на сторінках газети більш послідовно

вмішувались кореспонденції про досвід роботи передових тваринників нашої області.

Як на конференціях, так і в анкетах, надісланих до редакції, читачі пропонують ширше подавати матеріали які торкаються теми морального кодексу будівників комунізму, яскравіше пропагувати нові форми роботи агітаторів і лекторів, сільських клубів і бібліотек. Останнім часом в газеті зникли окремі цікаві дубрики, — сторінки для дівчат, мало публікується реферативних матеріалів.

Всі ці зауваження редакція врахує в своїй подальшій роботі.

В свою чергу редакція сподівається, що в газеті з'являться нові хороші друзі — читачі і юні дописувачі, які будуть регулярно надсилати цікаві листи з життя свого колективу, повідомлятимуть про славі діла своїх ровесників і старших товаришів.

Редколегія висловлює подяку тт. Сухову, Лоевському, Гаджієву, Пахнюку, Леню, Котовському, Шпаценку та іншим товаришам, які провели читачькі конференції по нашій газеті.

м. КІРОВОГРАД, вул. ЛУНАЧАРСЬКОГО, 36.
Телефони: редактора — 58-12, відповідального секретаря — 50-14, відділі — 50-24.
Газета виходить у середу, п'ятницю і неділю.

«Молодий комунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова Облвидав, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

БК 00743. Зам. № 8420. Т. 27.000.